

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 lutego 2025 r.,

bez udziału stron

sprawy **T.J. i A.J.**

oskarżonych o czyn z art. 107 § 1 i 3 k.k.s. i inne

skargi obrońcy oskarżonych

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 18 września 2024 r., sygn. akt II AKa 142/24,

uchylającego wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 22 stycznia 2024 r., sygn. akt III K 46/22 i przekazujący sprawę Sądowi

Okręgowemu do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę;

2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć
oskarżonych T.J. i A.J. w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 22 stycznia 2024 r., w sprawie o sygn. akt III K 46/22 m.in.:

1. oskarżonych A.J. i T.J. uniewinnił od popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w pkt I i VII części wstępnej wyroku, tj. czynów z art. 258 § 1 k.k.,

2. oskarżonych A.J. i T.J. uniewinnił od popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w pkt II, III i IV oraz VIII, IX i X części wstępnej wyroku, tj. czynów z art. 107 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.k.s.,
3. oskarżonych A.J. i T.J. uniewinnił od popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w pkt V i XI części wstępnej wyroku, tj. czynów z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
4. oskarżonych A.J. i T.J. uniewinnił od popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w pkt VI i XII części wstępnej wyroku, tj. czynów z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator.

Po rozpoznaniu wniesionej apelacji, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 18 września 2024 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 142/24:

- I. uchylił zaskarżony wyrok w części:
 - w punkcie II wobec oskarżonych: A.J. w zakresie czynu z art. 107 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 3, 5 k.k.s. opisanego w punkcie II części wstępnej zaskarżonego wyroku i T.J. w zakresie czynów z art. 107 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 3, 5 k.k.s. opisanych w punktach VIII i IX zaskarżonego wyroku,
 - w punkcie III wobec oskarżonych A.J. i T.J.,
 - i w tej części sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania;
- III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy,
- IV. określił, że koszty procesu w zakresie w jakim apelacja prokuratora nie została uwzględniona ponosi Skarb Państwa.

Skargę od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonych, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając w zakresie uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z

dnia 22 stycznia 2024 r., w sprawie o sygn. akt III K 46/22 co do przestępstwa z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt I myślnik drugi części dyspozytywnej wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu odniesiony do pkt III części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy), na podstawie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 539a § 3 k.p.k. sprzeczność w jego treści, uniemożliwiająca jego wykonanie, poprzez uchylenie wyroku sądu I instancji co do przestępstw z art. 299 k.k., obejmujących okres od stycznia 2013 r. do kwietnia 2017 r., przy jednoczesnym uznaniu, że oskarżeni nie dopuścili się czynów zabronionych bazowych z art. 107 § 1 k.k.s. w okresie przed 3 września 2015 r. skutkiem czego dopuszczono do uznania, że pieniądze transferowane przez oskarżonych na rachunek bankowy ich kontrahenta w okresie od stycznia 2013 r. do 2 września 2015 r. pochodzą z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych z art. 107 § 1 k.k.s., których to popełnienie Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego wyroku wyklucza, przez co doszło do sytuacji, gdzie z jednej strony zaskarżony wyrok neguje czyny zabronione bazowe we wskazanym okresie, z drugiej zaś przyjmuje ich popełnienie - bo przyjmuje je za czyny bazowe dla przestępstwa prania brudnych pieniędzy.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia z pkt I myślnik drugi, tj. co do uchylenia w zakresie przestępstw z art. 299 k.k. i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na wniesioną skargę, wniósł o wydanie zarządzenia o odmowie jej przyjęcia, bowiem została oparta na powodach innych jak naruszenie art. 437 k.p.k. lub uchybień opisanych w art. 439 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonych T.J. i A.J. okazała się niezasadna, wobec czego podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 539a § 3 k.p.k. skarga może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Oznacza to, że

rozpoznanie skargi sprowadza się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 k.p.k. albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 § 1 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 in fine k.p.k.).

Zgodnie zatem z utrwalonym w tym zakresie orzecnictwem, wskazać należy, że postępowanie w trybie skargi na wyrok sądu odwoławczego nie służy do dublowania przeprowadzonej już w sprawie kontroli odwoławczej. Przedmiotem kontroli w tym postępowaniu jest tylko stwierdzenie, czy uchylając wyrok sądu pierwszej instancji z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, sąd odwoławczy kierował się podstawami wydania wyroku kasatoryjnego wskazanymi w art. 539a § 3 k.p.k. oraz czy takie rozstrzygnięcie było w konkretnej sprawie konieczne (zob. postanowienie SN z dnia 26 października 2022 r., V KS 23/22; postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., II KS 29/21; postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. V KS 36/21).

Skarżący we wniesionej skardze podnosi, że zaskarżony wyrok zawiera sprzeczność w jego treści, co uniemożliwia jego wykonania, a zatem zaistniała przesłanka z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., której istnienie skutkowało koniecznością wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego. Wbrew jednak twierdzeniom skarżącego podkreślić należy, iż sąd odwoławczy nie dopuścił się w niniejszej sprawie naruszeń, o których mowa w art. 539a § 3 k.p.k., a przede wszystkim obraży art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. na który we wniesionej skardze powołuje się obrońca oskarżonych.

Za zasadne uznać należy odwołanie się do orzecnictwa Sądu Najwyższego, z którego jednoznacznie wynika, że o wewnętrznej sprzeczności orzeczenia (art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.) można mówić wtedy, gdy w treści orzeczenia co najmniej dwa jego poszczególne rozstrzygnięcia pozostają do siebie w takiej relacji, że ich obu naraz nie da się wykonać, ponieważ powodują przeciwstawne konsekwencje prawne tak, że wykonanie jednego rozstrzygnięcia powoduje unicestwienie drugiego, prowadząc do sprzeczności logicznej (zob. postanowienie SN z dnia 17

maja 2023 r., III KK 182/23). Nie stanowi natomiast bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., rzekoma sprzeczność wynikająca z faktu, że w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k. oskarżeni zostali uniewinnieni od jego popełnienia, zaś w zakresie pozostałych sąd odwoławczy sprawę przekazał do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Sprawa zatem w uchylonej części będzie prowadzona od początku. Nie ma zatem na obecnym etapie postępowania orzeczeń w zakresie czynów z art. 107 § 1 k.k.s. i art. 299 § 1 k.k., które podlegają wykonaniu, tym samym nie można twierdzić o istnieniu jakiegokolwiek sprzeczności uniemożliwiającej ich wykonanie. Jak trafnie w tym zakresie podniósł prokurator w odpowiedzi na skargę, przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. i art. 299 § 1 k.k. podlegać będą jako odrębne czyny indywidualnej ocenie sądu odnośnie do znamion i winy. Sąd ten uprawniony będzie także do dokonania ewentualnej modyfikacji opisu czynu, m.in. w zakresie czasu jego popełnienia, na co w skardze powołuje się skarżący.

Jednocześnie podkreślić należy, iż skarga obrońcy oskarżonych, z uwagi na zawarty w niej zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., podlegała rozpoznaniu. Przepis art. 539a § 3 k.p.k. zawiera dwie podstawy skargi na wyrok sądu odwoławczego. Pierwsza podstawa dotyczy naruszenia przez sąd odwoławczy przepisu art. 437 § 2 k.p.k., zaś druga uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Nie budzi wątpliwości, że druga podstawa skargi obejmuje tylko postępowanie odwoławcze, a więc zaistnienie na etapie tego postępowania uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 26 maja 2020 r., I KZP 14/19). Niemniej jednak uzasadnienie przedmiotowego zarzutu prowadzi do jednoznacznego wniosku, że skarżący uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. przed sądem odwoławczym w żadnym zakresie nie wykazał, prezentując jednocześnie błędną wykładnię zarzucanego przepisu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

r.g.

